

Zwemmen bij een roestende boot, een kampvuur aan de waterkant. Fotografe Heidi de Gier volgde familie De Vos tijdens hun laatste jaar in de Sophiapolder.

Foto's Heidi de Gier
Tekst Caspar Janssen

Ode aan een rommellandje

In *A Falling Horizon*, het fotoboek dat Heidi de Gier maakte over de Sophiapolder als landbouweiland, staan plaatjes van rollende paarden in de sneeuw, van zwemmende kinderen bij een roestend scheepswrak, van vervallen stallen en schuurtjes, van groepjes kinderen met schapen, kippen, paarden en koeien, van kampvuurtjes aan de waterrand, van flesjes bier op een platte kar aan het water, van een slapende jongen op een oude fauteuil, van een hooiberg en van een oude tractor.

Het zijn plaatjes die je direct herkent, maar die je al lang niet meer hebt gezien. Plaatjes van onbezorgde jeugd, van rommelig boerenland, van ruimte genoeg voor buitenavontuur, van zwemmen in de rivier, plaatjes die je kent uit de jaren zeventig of tachtig.

Dat het in de Sophiapolder nog bestond, tot vorig jaar, dat was niet per se een vooropgezet plan van de gebruikers, maar het gevolg van meer dan twintig jaar onzekerheid over de bestemming van het eilandje aan de rivier De Noord, bij Hendrik-Ido-Ambacht. Voor Hannie de Vos, de laatst overgebleven pachter van het eiland, had het weinig zin meer om te investeren in onderhoud van de stallen en het oude, onbewoonbare woonhuis op de dijk.

De Vos bewoonde sinds 1986 de

voormalige opzichterswoning aan de overkant, om iedere dag naar het eiland over te varen om de dieren te verzorgen, met het veerpontje dat ze zelf bestuurde, of met een roeiboort. Voor de tachtig hectare boerenland werden intussen plannen bedacht: voor 'een toeristische enclave' tussen de Drechtsteden, voor de Floriade, voor een depot met giftig baggerspecie.

Uiteindelijk viel de beslissing: de Sophiapolder wordt een natuureiland 'voor plant, dier en mens', een zoetwatergetijdengebied. De dijk wordt op twee plaatsen doorgestoken zodat het eiland twee keer per dag kan onderlopen, want in dit deel van het benedenrivierengebied is er nog een getijdenverschil van 80 centimeter.

Daar valt veel voor te zeggen en er valt ook veel tegen te zeggen en dat doet Tracy Metz, die de teksten schreef in het boek, dan ook. Ze constateert terecht dat de ontpoldering van de Sophiapolder weleens de laatste, of een van de laatste kan zijn, nu er een nieuwe politieke wind waait.

Maar daarmee is het boek geen groot document tegen 'nieuwe natuur', al is het maar omdat op het eiland evenzogoed een bedrijventerrein, een vuilstort of een bloementoonstelling had kunnen komen. Wel is het boekje, zoals Heidi de Gier

zegt, 'een ode aan wat er was,' boerenland met een rommelig erf en een omgeving waarin kinderen hutten kunnen bouwen, avonturen kunnen beleven en feesten kunnen vieren in de buitenlucht. In het oude woonhuis op de dijk oefende een zoon van Hannie met zijn band, maar het deed ook dienst als zorgboerderij.

De Gier wil dingen vastleggen die verdwijnen en toen ze hoorde dat Hannie de Vos, die haar tante is, definitief moest plaatsmaken besloot ze het gezin en het leven op het boereneiland in het laatste jaar te volgen, in de laatste vier seizoenen, tot op het moment dat Hannie de Vos, vorig jaar herfst, voor de laatste keer van het eilandje wegvoer. Dat resulteert in een klein, intiem boek, een fotoalbum eigenlijk. Een mooi en liefdevol monument voor vrije geesten als Hannie de Vos, en voor rommellandjes dus, landjes zonder bestemming.

Heidi de Gier; A Falling Horizon.
Tekst: Tracy Metz. Ontwerp: Hans Gremmen. 200 pagina's. ISBN 978-94-90119-09-6.
Uitgeverij FW: (www.fw-books.nl)
De expositie van het fotoproject is nog tot 26 juni te zien in de mobiele tentoonstellingsruimte Mobex, Veersdijk 253, in Hendrik-Ido-Ambacht.

